

اعلامیه مطبوعاتی

رژیم یهود رژیم غاصب است؛ مشروعیتی نداشته و به رسمیت شناسی آن جایز نیست!

(ترجمه)

رژیم یهود و لبنان پس از چهار روز پی هم مذاکرات مستقیم در واشنگتن، بر یک توافق نامه چارچوبی امضا کردند. این توافق نامه تصریح می کند که رژیم یهود و لبنان قصد دارند نزاع میان خود را پایان دهند، ریشه ها و عوامل اساسی آن را مورد رسیدگی قرار دهند و هرگونه حالت جنگی را خاتمه بخشند. همچنان دو طرف متعهد می شوند که روند روشن را دنبال کنند که بر بنیاد آن، ارتش لبنان حاکمیت عملی خود را بر اراضی لبنان باز پس گیرد. این توافق همچنان پیش بینی می کند که ارتش لبنان به گونه تدریجی مسئولیت کامل امنیتی را در دو منطقه آزمایشی در جنوب لبنان به عهده گیرد.

بی تردید این توافق نامه چارچوبی با بندهایی که در خود دارد، به ویژه بند نخست آن که تصریح می کند: «اسرائیل و لبنان حق هر دولت را برای موجودیت در صلح تأیید می کنند و تمایل متقابل خود را برای زیستن در امنیت به عنوان دو دولت دارای حاکمیت و همسایه ابراز می دارند...» همان چیزی را برای یهود تحقق می بخشد که طی دهه های گذشته آرزوی آن را داشتند؛ زیرا این بند، به رسمیت شناسی و اعترافی آشکار به مشروعیت رژیم غاصب آنان بر فلسطین، جنوب لبنان و بخش هایی از سوریه است. این امری است که امت اسلامی، هرگز نه در لبنان و نه در هیچ جای دیگر آن را پذیرفته و نخواهد پذیرفت؛ زیرا امت اسلامی فرزندان خود را بر انتظار روزی پرورش داده که در آن، فلسطین را به صورت کامل آزاد خواهند کرد و فاتحانه و تکبیرگویان وارد آن خواهند شد.

رژیم یهود نزد امت اسلامی از هر اشغالی که در تاریخ این امت گذشته، ناتوان تر و خوارتر است؛ زیرا این امت با صدها میلیون مسلمان آن را در محاصره خود دارد! اما تصمیم سیاسی به بند کشیدن اردوهای امت و حبس کردن آنان پشت دیوارهای سایکس - پیکو، همان عاملی است که باعث شد اشغال فلسطین در طول دهه های گذشته ادامه یابد. این حقیقت، وجبیه ای را که بر دوش اردوها و ارتش های مسلمانان، به ویژه در سرزمین های پیرامون فلسطین قرار دارد، آشکار می سازد؛ این که باید به حرکت آیند تا امت نیز همراه آنان برای آزادسازی سرزمین مبارک به حرکت در آید.

کسی که گمان می کند این توافق نامه های عادی سازی، با همه شکل ها و قالب های خود می تواند قبله نامی امت اسلامی را منحرف سازد و آن را به فراموشی بسپارد که فلسطین سرزمینی اسلامی است؛ سرزمینی که صحابه کرام آن را فتح کردند، سرزمینی که مسجد اقصی در آن قرار دارد؛ نخستین قبله، محل اسراء رسول الله صلی الله علیه و سلم و سومین حرم شریف. آری، کسی که چنین گمانی دارد، سخت در خواب و خیال است!

امت اسلامی از همان آغاز کودکی به فرزندان خود می آموزد که آزادسازی فلسطین امانتی بر گردن آنان است و کسانی که آن را آزاد خواهند کرد، همان لشکریانی اند که الله سبحانه و تعالی آنان را از میان امت برگزیده و از آنان به عنوان بندگان مخصوص و نیرومند یاد کرده است! به آنانی که نومیدی دل های شان را خورده و از ترس دنیای خود، به دنبال امریکا و دست پرورده اش، رژیم یهود، روان شده اند، سخن رسول الله صلی الله علیه و سلم را یادآور می شویم که فرمودند:

«يَأْتِي عَلَى النَّاسِ زَمَانٌ يُخَيَّرُ فِيهِ الرَّجُلُ بَيْنَ الْعُجْزِ وَالْفُجُورِ، فَمَنْ أَدْرَكَ ذَلِكَ الزَّمَانَ فَلْيُخَيَّرِ الْعُجْزَ عَلَى الْفُجُورِ»

ترجمه: زمانی بر مردم فرا می رسد که در آن، مرد میان ناتوانی و فجور مخیر می شود؛ پس هرکس آن زمان را دریابد، باید ناتوانی را بر فجور برگزیند.

رژیم یهود و پشتیبان آن، امریکا، آرزو دارند که هر سرزمینی از سرزمین های مسلمانان به مشروعیت این رژیم اعتراف کند تا پس از آن، مذاکرات بر سر مرزها و جزئیاتی آغاز شود که واقعیت اعتراف به آن را تغییر نمی دهد. بدین گونه، آنان با توافق نامه ها چیزی را برای یهود تحقق می بخشند که با زور و قدرت از تحقق آن عاجز ماندند و نام های خود را در فهرست کسانی ثبت می کنند که سرزمین مبارک فلسطین را ضایع کردند و آن را به دشمنان امت اسلامی فروختند.

رژیم یهود، رژیم غاصب بر سرزمین مسلمانان است؛ نه مشروعیتی دارد و نه در سرزمین‌های مسلمانان جایی برای موجودیت آن است. رهایی امت از این رژیم و شرارت‌های آن، مسؤلیت همه ارتش‌ها و اردوهای امت است؛ نزدیک‌ترها پیش از دورترها. ما آنان را به همین امر فرا می‌خوانیم و ندای خود را پیوسته به گوش آنان می‌رسانیم. الله سبحانه و تعالی می‌فرماید:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمْ أَنْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَتَأْتَلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ أَرْضَيْتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ﴾ [التوبة: 38]

ترجمه: ای مؤمنان! چرا هنگامی که به شما گفته می‌شود: (برای جهاد) در راه الله حرکت کنید، سستی می‌کنید و دل به دنیا می‌دهید؟ آیا به زندگی این جهان به جای زندگی آن جهان خوشنودید؟ (و فانی را بر باقی ترجیح می‌دهید؟ آیا سزد که چنین کنید؟) تمتع و کالای این جهان در برابر تمتع و کالای آن جهان، چیز کمی بیش نیست.

دفتر مطبوعاتی مرکزی حزب التحریر